381

SORIN STĂNESCU

FANTASTICA SPADĂ A CAVALERULUI JOOST VAN DECK

* *

381

SORIN STĂNESCU

Fantastica spadă a cavalerului Joost Van Deck

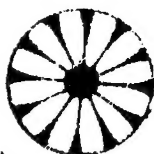
**

MIHNEA MOISESCU

GLASUL DIN PULBEREA AURIE

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVI
1 octombrie 1970

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Fizicianul belgian Roger Lacombe, răspunzînd invitației făcute de prietenul său, arheologul Fabien de Meirleyr, de a-și petrece week-end-ul împreună, este rugat de acesta să-l ajute la dezlegarea unei enigme. Este vorba de legenda sumbră ce învăluia una dintre piesele cele mai prețioase din bogata sa colecție de antichități : spada alchimistului olandez Joost Van Deck, armă care ar fi avut puterea de a ucide fără urme, de la distanță.

De asemenea, Fabien de Meirleyr îi povestește prietenului său ultima aventură a misterioasei spade. Întîmplarea avusese loc de curînd. Întorcîndu-se acasă cu mașina, Fabien a fost victima unei agresiuni. Un bandit l-a doborît și i-a furat sabia. Apoi însă, spre uimirea și groaza tîlharului, acesta își ucide complicele, din spadă țîșnind un adevărat fulger. Medicul legist care a venit la locul crimei consideră întîmplarea drept o halucinație a lui Fabien ; necunoscutul ar fi murit dintr-o simplă criză cardiacă. Arheologul susține că lovitura fusese pusă la cale de cineva care cunoștea straniă însușire a sabiei.

În fața acestor relatări, Roger Lacombe rămîne totuși sceptic, mai ales că încercarea pe care o face de a dezlănțui puterea magică a spadei se arată fără efect.

SORIN STĂNESCU

Fantastica spadă a cavalerului Joost Van Deck

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Încet, încet am golit cu toţii cîteva rînduri de pahare şi atmosfera începuse să fie ceva mai destinsă. Richard Schäffer a început apoi să se servească singur şi foarte curînd a golit prima sticlă. M-am mirat cît de bine poate rezista la băutură, pentru că eu, deşi băusem cu mult mai puţin, simţeam că ameţisem cu totul.

Treptat, Richard Schäffer a început vădit să se binedispună şi, în locul posomorelii de mai înainte, i se aşternu pe faţă un fel de înveselire ironică.

„Ce-ar fi, dragă domnule De Meirleyr, să ne vrăjiţi cu vreo poveste strălucitoare şi captivantă din vasta dumneavoastră colecţie, să mai uităm puţin de lumea noastră atît de prozaică?..." M-am ferit la început, pe urmă m-a ademenit să le povestesc tocmai istoria sumbră şi fascinantă despre „sabia atotputerniciei", sabia cavalerului Joost Van Deck, „cea slujită de duhuri". Cum eram uşor ameţit, limba mi se dezlegase iute şi, cu o vervă deosebită, am început să deapăn, mai mult de la mine, cam ceea ce credeam eu că fusese viaţa zbuciumată a eroului meu. Vraja poveştii sau vraja alcoolului, nu ştiu care din două, a avut darul să fascineze fantezia celor doi oaspeţi într-un chip neaşteptat de puternic.

„Kolossal! Sehr interessant! — a izbucnit în rîs Richard Schäffer. Aşadar, o armă secretă, cum am spune noi azi. Ce zici, dragă domnule căpitan Chatelet? N-ar fi rău dacă am putea înzestra pe fiecare soldat al Wehrmachtului cu cîte o săbiuţă d-asta..."

Pesemne maiorul Schäffer se ameţise bine dacă începuse să vorbească astfel. Şi tot atît de limpede se vedea că nu dădea nici o crezare legendei mele. In schimb, căpitanul Chatelet privea mereu către sabie şi mi-am dat imediat seama că trebuie să fi fost superstiţios sau temător din fire, mai ales după ironiile pe care Richard Schäffer le făcea pe socoteala lui.

„Cavalerul Van Deck acesta al dumitale a fost un laş — a rostit pe neaşteptate Albert Chatelet parcă pentru a se apăra. N-a luptat loial, pentru că a luptat cu arme inegale — a continuat el. Asta e părerea mea sinceră. Asta nu înseamnă că nu sînt înclinat să-i dau dreptate. Ce putem şti noi astăzi despre motivele care l-au împins la asta? În orice caz, trebuie să fie o senzaţie grozavă să te ştii posesorul unei arme secrete, al unei arme de o supremaţie absolută".

Richard Schäffer l-a privit atunci amuzat şi ironic.

„Armă secretă? — a exclamat el. Orice armă obişnuită a fost la început secretă! Chiar şi arcul a fost la început tot o teribilă armă secretă! Îţi dai seama ce putere colosală a căpătat deodată primitivul acela genial care l-a inventat? Ce spaimă sacră a stîrnit printre duşmanii săi cînd a început să-i doboare de la distanţă? Cred că, la început, arcaşii au constituit o comunitate secretă redutabilă, care îşi păstra cu gelozie taina fabricării arcurilor şi săgeţilor, ca şi pe aceea a mînuirii lor. Dar asta n-a durat prea mult timp... — a încheiat Schäffer mai mult pentru sine. Apoi, după ce a mai golit un pahar, a continuat: Cavalerul acela era, probabil, un spadasin formidabil şi nimic mai mult. Spada lui nu era o armă magică, ci o armă psihologică. Faima sumbră cu care îşi înconjurase sabia nu făcea decît să producă o frică prin sugestie, care ajungea să bruieze reflexele adversarilor".

Discuţia a urmat astfel multă vreme şi, fără să vreau, m-am lăsat şi eu antrenat la băutură, încît pînă la urmă toţi trei eram beţi zdravăn. La un moment dat, Richard Schäffer a revenit la sabie.

„Îmi dai voie s-o văd? — m-a întrebat şi s-a sculat mergînd greoi pînă la peretele unde era atîrnată. A examinat-o multă vreme ca un cunoscător de artă, lăudîndu-i eleganţa şi stilul, cîntărind-o gînditor în mînă. Sabia atotputerniciei... M'da... — a mormăit el ironic. Atotputernicie... ha, ha, ha — începu el să rîdă deodată înveselit. Mă faci să rîd, scumpul meu domn De Meirleyr, zău aşa! Magie neagră? Duhuri necurate? Putere de a ucide? Da de unde! Basme... Pălă-

vrăgeli... legendă pervertită... Atotputernicie? Da. Asta se poate. Dar nu cum credeți dumneavoastră. Atotputernicia nu stătea în puterea ei de a ucide, ci în altceva. În ceva mult mai concret. În ceva mult mai practic și mai eficace... Eu sînt convins de asta. Știți în ce? Am să vă spun ce cred eu. Nu e vorba nici măcar de o... armă psihologică, sugestie și mai știu eu ce alte fleacuri. Nu. Nu, domnilor. În cu totul altceva stătea atotputernicia lui Van Deck ăsta... Să vedeți, acum vreo cîțiva ani am citit o carte, un fel de roman polițist, de Edgar Wallace parcă.

Ei bine, acolo era vorba de o carte vrăjită, «cartea atotputerniciei». Parcă așa îi spunea. În ea se aflau — cică — scrise formulele magice care puteau face pe posesor atotputernic. Pentru această carte a atotputerniciei s-au dat lupte, s-au făcut crime... Ei bine, pînă la urmă eroul izbutește să deschidă cartea care era ferecată și ce credeți că vede? În loc de pagini scrise, bilete de bancă de un milion! Da. În loc de pagini, bani... Un teanc uriaș de bancnote. O avere. Avere la purtător. Asta era atotputernicia. Cu asemenea bilete deveneai atotputernic. Căpătai orice. Ajungeai oriunde... Ei bine, Van Deck al dumitale a făcut la fel.

Vedeți ce mare și ce grea e teaca asta? Ei bine, domnii mei, eu sînt convins că în această teacă este ascuns aurul cavalerului Joost Van Deck... Da. Aici zace adevărata atotputernicie... În această frumoasă teacă. Înăuntrul ei zace aur... Mult aur". S-a așternut o liniște mormîntală, întreruptă doar din cînd în cînd de bubuituri înfundate.

Mi se părea pur și simplu fantastic! În jurul nostru se dădea o bătălie gigantică, iar cei doi, la gura focului, făceau pașnic filozofia aurului și a puterii, la un pahar.

Eram, e drept, tare amețit, dar, oricît de beat eram, mi-a trăsnit prin minte că, poate, ăștia doi puneau ceva la cale, poate voiau să fugă la aliați cu niscai documente, și dacă cumva îi prindeau ascunși la mine viața mea nu mai făcea nici cît o para chioară. Așa m-am gîndit și am simțit un fior rece pe șira spinării.

Trecuse de mult de miezul nopții cînd ne-am ridicat, în sfîrșit, clătinîndu-ne.

Dar maiorul Schäffer continua să fie obsedat de ideea lui absurdă.

„Scumpe domnule De Meirleyr — mi-a spus el cu gura încleiată de băutură —, mă retrag acum în camera pe care

mi-ați oferit-o. Cum însă nu mă culc, aș vrea să vă rog să-mi dați voie să meșteresc puțin la teaca sabiei dumneavoastră. Oh, nu, nu vă speriați, dragă domnule, o să v-o restitui intactă, așa cum mi-ați dat-o. Vă rog numai să-mi dați, dacă aveți, o șurubelniță, un clește și o lampă de lipit cu benzină... Am să mă distrez și am să încerc să-i demontez teaca și va trebui poate să-i înnoi lipiturile... Tot nu pot dormi"...

Mai mult nedîndu-mi seama ce fac, m-am dus pe coridor și i-am adus tot ce-mi ceruse. I-aș fi dat și tot aurul din lume numai să mă fi putut culca mai repede.

„Un galben voi păstra eu ca amintire — a zis el rîzînd —, iar ceilalți vă aparțin toți, bineînțeles. Vă fac atotputernic !..." — a încheiat el ieșind. I-am văzut umbra clătinîndu-se ușor prin geamul mat al glasvandului, iar eu m-am grăbit să-mi iau rămas bun de la Chatelet, care se pregătea să se trîntească în fotoliu.

„Ar fi trebuit poate să-l ajut, dar nu mă simt în stare..." — a mormăit el.

„Sînteți mecanic ?" — l-am întrebat stupid, de-abia putîndu-mi mișca limba.

„Nu — mi-a răspuns el scurt. Specialist în descărcări în gaze".

„Foarte interesant" — i-am răspuns prostește fără să am habar ce poate să însemne și, urîndu-i noapte bună, am urcat scara interioară împleticindu-mă și m-am trîntit îmbrăcat pe prima canapea întîlnită în cale.

Nu știu cît am zăcut acolo, poate două, poate trei ore... Îmi era foarte somn, capu-mi atîrna ca de plumb, dar nu puteam dormi.

La un moment dat mi-am adus aminte de cei doi și m-am hotărît să cobor ca să văd ce fac. M-am apropiat cu greu de balustrada rotondei și am privit în jos. Vederea îmi era așa de încețoșată încît de-abia izbuteam să disting prin întuneric. Am zărit totuși în camera lui Schäffer lumina încă aprinsă. Chatelet nu mai era în fotoliu. Intrase probabil și el înăuntru, pentru că mi s-a părut că disting două umbre prin geamul mat.

M-am așezat apoi pe un taburet, așteptîndu-i. Începuse să mijească de ziuă și zgomotul înfundat al tunurilor continua parcă cu și mai mare intensitate. Mi-am pus capul pe balustradă și cred că am ațipit cîteva minute, cînd, deodată, am auzit un zgomot ca o trîntitură puternică, venind parcă din camera lui Schäffer, iar prin geamul mat al glasvandului

am zărit izbucnind o fracțiune de secundă o lumină orbitoare alb-argintie, asemenea unui fulger uriaș care ar fi țîșnit în casă!

Am auzit un strigăt, lucruri trîntite și apoi liniște... Deodată ușa camerei s-a deschis și în prag a apărut Chatelet, clătinîndu-se.

Avea părul vîlvoi și ochii holbați, plini de o groază de nespus. Mi s-a părut că deschide gura să strige, probabil, după ajutor, dar, răzgîndindu-se, a reintrat brusc în cameră. Peste cîteva secunde l-am văzut ieșind din nou, de data asta ținînd în mîna dreaptă sabia, la care privea prostit.

L-am văzut apoi alergînd spre ieșire, de unde a revenit imediat, cuprins de o altă spaimă, tot atît de mare.

Afară s-au auzit cîteva motociclete oprind brusc, niște comenzi scurte și zgomote înfundate de cizme.

Îngrozit, Chatelet făcu stînga-mprejur, aruncă sabia din mînă, înșfăcă valiza lui Schäffer, deschise fereastra din dos, o încălecă și dispăru în noapte.

Mi s-a părut atunci că aud țipete, somații, ordine strigate strident și două-trei împușcături. Totul s-a petrecut cu iuțeala fulgerului.

De-abia ținîndu-mă pe picioare, am coborît în fugă scara și am împins ușa camerei lui Schäffer. Aici mă aștepta o priveliște neașteptată. Pe masă, instrumente în dezordine, țigări, o sticlă de whisky goală, ciocanul de lipit încă incandescent, teaca strălucitoare a sabiei, care zăcea intactă, iar pe jos, lîngă canapea, am zărit corpul maiorului Shäffer zăcînd țeapăn, cu ochii pe jumătate deschiși, fără expresie.

L-am tîrît iute pe canapea, încercînd să-l aduc în simțiri, dar mi-am dat seama îngrozit că era mort. Mort fără putință de tăgadă. Nici un semn, nici o zgîrietură cît de mică nu se zărea pe corpul său.

Am fost deodată smuls din stupoarea mea de niște bătăi puternice la ușa principală. O idee îngrozitoare mi-a țîșnit prin mintea amorțită. Patrula! Patrula care pesemne îl speriase pe Chatelet. Dacă îl găseau pe Schäffer mort, cu mine alături, cine știe ce puteam să pățesc! Nu era de loc greu să-mi închipui... Am vrut să sting întîi lumina, dar m-am gîndit că era o prostie și, lăsînd totul baltă, m-am dus să deschid.

In prag a apărut un grup de vreo șase soldați germani, conduși de un subofițer, toți în ținută de campanie, cu căștile pe cap.

Subofițerul m-a salutat și s-a scuzat că mă deranjează, spunîndu-mi că e în căutarea a doi ofițeri germani. I-am făcut semn să intre, ceea ce au și făcut cu toții. Plutonierul și-a dat imediat seama în ce stare mă aflu și m-a întrebat scrutător și grăbit din ochi.

I-am arătat cu un gest nesigur, dar elocvent geamul deschis. A dat un ordin. Doi au sărit pe geam, ceilalți au năvălit afară, iar subofițerul, cu un scurt salut, a pornit în goană după ei! Asta a fost tot. N-a mai deschis nici măcar o ușă, convins că cei doi fugiseră împreună. Pentru mine putea eventual reveni mai tîrziu.

Faptul că eu nu fugisem și că eram și beat îl făcuse probabil ca nici să nu-i treacă prin minte că cei doi înnoptaseră la mine cu voia mea! Subofițerul fusese, desigur, foarte agitat și grăbit, pentru că nu zărise sabia care zăcea trîntită pe jos.

Am ridicat-o încet și am vîrît-o în teacă; aceasta era încă ușor călduță. Probabil maiorul Schäffer se căznise toată noaptea s-o demonteze, dar nu izbutise cîtuși de puțin.

Am pus-o înapoi în panoplia de pe perete. Între timp apăruse și Klaus trezit de împușcături. L-am trimis iute după un prieten doctor, care locuia cu două case mai încolo și care a apărut pe furiș, după nici zece minute. A examinat minuțios corpul lui Schäffer și mi-a spus categoric:

„Nu încape nici o îndoială. A murit subit de o criză de inimă. Nu-i nici jumătate de oră de cînd presupun că a sucombat". I-am precizat că mai înainte băuse zdravăn, dar doctorul susținea morțiș că „alcoolul n-are mare influență în chestia asta, maiorul părînd a fi fost un băutor foarte antrenat. A murit instantaneu, prin oprirea subită a cordului! — a stăruit el drept concluzie. Părerea mea e să-l scoatem din casă cît mai degrabă și să-l transportăm cu o targă improvizată pînă în păduricea de alături, în așa fel ca să poată fi găsit ușor de ai săi".

După aceea m-a forțat să mă culc imediat, iar el împreună cu Klaus l-au transportat pe maior, lăsîndu-l culcat pe un colț de iarbă...

A doua zi nu mai era acolo. Totul se încheiase cu bine. Nici nu e de mirare. Pe atunci mureau în fiecare oră sute și chiar mii de oameni, cine avea să se mai întrebe de soarta unuia în plus?...

Asta e istoria mea, reală, nu închipuită, dragă Roger. N-o știu decît eu și Klaus... Amicul meu, doctorul, a murit acum

patru ani. Pe atunci nu făcusem nici un fel de legătură între moartea tragică a maiorului Schäffer şi sabie...

Cît despre lumina strălucitoare care m-a orbit în acele momente, o uitasem, convins că a fost o halucinaţie datorită alcoolului sau vreo explozie în apropiere, lucru cu totul obişnuit în acele timpuri. Acum îmi dau seama că scena din mlaştină mi-a redeşteptat brusc nu numai amintirile, ci şi bănuielile. Şi necunoscutul, şi maiorul au murit instantaneu, pe neaşteptate. Lîngă amîndoi, în clipa morţii lor, se aflase misterioasa mea sabie... Amîndoi au fost învăluiţi de o lumină orbitoare...

Să fie, într-adevăr, doar simple coincidenţe aceste întîmplări extraordinare?

— Mde, dragă Fabien, nu pot să neg. Noua ta poveste pare a schimba întrucîtva aspectul chestiunii. Şi totuşi, nu te supăra, încă nu e nimic concludent, nimic cert.

Fabien privi spre prietenul său cu seriozitate. Părea surescitat, dar nu nebun. Se ridică din fotoliu, făcu cîţiva paşi, apoi se-ntoarse spre Roger şi-i şopti febril:

— Ai dreptate fiindcă nu cunoşti înlănţuirile faptelor în timp, în istorie... Dacă adaugi la întîmplările tragice al căror martor am fost încă alte cîteva, aproape identice, dar care s-au petrecut în trecutul îndepărtat şi sînt menţionate în unele documente ale vremii pe care eu am avut norocul să pun mîna, nu poţi să nu fii izbit de o serie întreagă de teribile similitudini. Ele nu mai sînt atunci simple coincidenţe, ci „coincidenţe semnificative", cum le numeşte Jung...

— Ah, bun. Asta pare într-adevăr bizar. Te referi, probabil, la pergamentele alchimistului tău, pe care tocmai spuneai că ai pus mîna?

— Da, la ele, şi încă la două-trei scripte preţioase pe care am reuşit să le adun.

— Pe cît sînt eu în stare să-ţi ghicesc gîndurile, dragă Fabien, am impresia că te pregăteşti să-mi depeni, în sfîrşit, frumoasa poveste a sărmanului Joost. A miraculosului tău alchimist şi a nu mai puţin faimoasei lui sabii. Nu?

— Exact, scumpul meu Roger, şi asta nu numai ca să te desfăt, ci fiindcă e, cred, şi absolut necesar pentru logica evenimentelor. De fapt, însemnările despre Van Deck sînt foarte puţine şi destul de laconice, însă voi suplini toate lacunele prin tot ceea ce am meditat şi reconstituit cu mintea. Îţi mărturisesc, dragă Roger, că personal acest Joost Van Deck m-a fas-

cinat peste măsură și cred că am reușit să-l înțeleg peste veacuri...

Fabien ieși cîteva momente și se întoarse cu un braț de vreascuri și lemne, pe care le aruncă peste tăciunii aproape stinși.

Apoi se îndreptă spre bibliotecă, de unde scoase două suluri și cîteva hîrtii îngălbenite, precum și un teanc de note și însemnări făcute cu scrisul său, bine cunoscut de Roger.

— De unde să încep mai întîi? rosti Fabien, lăsîndu-se în fotoliu. Da, cred că din momentul sosirii lui Van Deck la Amsterdam. Anul sau anii cînd s-au petrecut toate acele lucruri nu i-am putut afla cu precizie, cred că era cam în jurul anului 1600, în vremuri foarte tulburi și frămîntate, cînd Țările de Jos duceau lupte acerbe pentru a scăpa de stăpînirea spaniolilor lui Filip al III-lea. Se pare că Joost se trăgea dintr-o familie de mici nobili olandezi, care, fiindcă sprijiniseră Reforma și răscoalele împotriva dominației spaniole, fuseseră ruinați și în parte nimiciți. Despre tinerețea lui Joost nu știu decît foarte puțin. Sărac și ambițios, de o inteligență puțin comună, se pare totuși că a izbutit să frecventeze în mod sporadic unele universități vestite din diverse landuri ale Germaniei.

Neocupîndu-se serios de nici o meserie, ajunge pînă la urmă elevul unui vestit alchimist din Hanovra, unde se bucură curînd de o mare faimă. Studiază cu pasiune alchimia vreo cîțiva ani, pînă cînd izbucnește un teribil conflict între el și maestrul său.

Motivul principal a fost că Joost Van Deck își călcase jurămîntul de a nu folosi în scopuri personale anumite secrete; unul dintre aceste secrete a fost tocmai acela de a făuri o sabie așa-zis magică, *prin care ar fi devenit de neînvins. Dacă el însuși a făurit-o sau pur și simplu a furat-o de la maestrul său nu știu. Sînt înclinat să cred mai curînd că a furat-o și că a fugit apoi cu ea în Olanda.*

Ajuns aici, Joost se îmbarcă pe prima corabie care pleca în Orient; vreo cîțiva ani i-am pierdut urma. Apoi, într-o bună zi, se întoarce în Țările de Jos și debarcă într-o frumoasă zi de august în portul Rotterdam. Era momentul în care orașul începea să se ridice și să devină o poartă spre Orient, momentul expedițiilor spre Indiile de Est. Cam la acea vreme a apărut Joost Van Deck în pragul ușii unui mare han din cartierul nou al cetății. Apariția lui a făcut oarecare senzație și mai

ales a făcut să bată mai repede inima trupeşei, dar graţioasei proprietărese a casei, Ulryke Van Veen, la care a locuit alchimistul. Tocmai acestei Ulryke Van Veen îi datorez cu cele mai multe informaţii despre eroul nostru, informaţii găsite în patru scurte scrisori ale ei care s-au păstrat ca prin minune într-o veche arhivă olandeză. Scrisorile erau adresate fostului său tutore. Se pare că tînăra femeie, deosebit de înzestrată ca intelect şi pe deasupra mai cultivată decît fetele de burghezi din vremea ei, învăţase carte de la un călugăr şi medic ce îngrijea şi lazaretul tîrgului.

În spatele hanului se afla un mare atelier unde lucrau nişte armatori. Într-un colţ al acestei imense camere şi-a instalat Joost laboratorul său de alchimist, unde a început să ducă o viaţă modestă şi obscură. Dar asta n-a durat mult. De altfel şi aspectul lui era parcă făcut să atragă atenţia, cu toată înfăţişarea sobră a îmbrăcămintei sale. Deşi olandez, părea mai curînd spaniol. Nu trecuse de treizeci de ani, dar părul negru şi aspru îi încărunţise înainte de vreme pe la tîmple, şi doi ochi negri aprinşi şi sfredelitori nu reuşeau să alunge expresia de sumbră melancolie pe care o degaja fizionomia sa, scria tînăra Ulryke tutorelui ei.

Singurul obiect mai de valoare pe care îl avea Joost părea să fie o solidă şi frumoasă sabie pe care o purta la şold, după moda timpului, şi de care nu se despărţea niciodată. Obiceiul acesta al său stîrnise îndeobşte de la bun început mirare, pentru că membrii breslelor nu purtau arme, şi cu atît mai puţin alchimiştii.

Tocmai încăpăţînarea lui de a nu se lipsi de sabie se pare că a iritat pe mulţi membri ai gărzilor cetăţii şi ai portului, aceştia nefiind obişnuiţi să vadă spade decît la nobilii cavaleri sau la corăbierii lor. Din nefericire, această iritare avea să se transforme într-o ostilitate aprigă nu numai pentru că aproape toţi spaniolii corpului de gardă îl suspectau pe Joost ca pe un olandez răzvrătit, ci şi din spirit de solidaritate cu comandantul lor, Don Esteban Oviedo, a cărui pasiune nestăvilită pentru frumoasa Ulryke Van Veen era bine cunoscută, ca şi proverbiala lui gelozie. Iar lui Don Oviedo nu i-a trebuit prea multă vreme ca să se convingă de interesul cu totul deosebit pe care Ulryke îl arăta pentru alchimistul nou sosit în port. Din nefericire pentru Joost, hanul era locul de întîlnire şi de băutură al cavalerilor spanioli. Dar poate, la urma urmei, această duşmănie n-ar fi fost cine ştie ce dacă soarta

nu s-ar fi înverşunat împotriva lui Joost Van Deck într-un mod cu mult mai dramatic. O primejdie bine cunoscută pe care o aveau de înfruntat mai toţi alchimiştii, şi anume faima că ei cunoşteau secretul fabricării aurului, începu să plutească şi în jurul lui Van Deck. Zvonurile umblau prin toate colţurile cetăţii că el putea transmuta în aur curat plumbul topit într-un creuzet dacă îi adăuga „piatra filozofală", un ingredient misterios şi foarte preţios, a cărui tăinuită fabricare era cunoscută numai de cîţiva iniţiaţi în „marea operă".

Şoaptele din ce în ce mai insistente au sfîrşit prin a ajunge la urechile ducelui Don Motilla, grande de Spania şi generalissim al armatelor spaniole din partea de sud a Ţărilor de Jos. Secătuirea tezaurului şi soldele neplătite soldaţilor săi au silit mintea scormonitoare a lui Don Motilla să caute soluţii disperate. Şi astfel cavalerul alchimist Joost Van Deck a fost înştiinţat că se află sub înalta protecţie a marelui comandant. Apoi, într-o bună zi, a fost poftit în faţa ducelui pentru o întrevedere tainică, despre a cărei desfăşurare am aflat dintr-un proces-verbal consemnat de unul dintre secretarii ducelui. Foarte pe scurt şi fără multe menajamente, ducele i-a cerut alchimistului să-i fabrice douăzeci de lingouri de aur, în termen de maximum o lună şi în cel mai mare secret. În caz de refuz sau de eşec, urma să fie predat Sfintei Inchiziţii ca eretic şi vrăjitor. El, Joost Van Deck, n-avea voie să părăsească oraşul fără o învoire specială şi fără o gardă personală. Cu supravegherea sa era însărcinat căpitanul garnizoanei portului, Don Esteban Oviedo.

În alegerea acestuia, ducele se dovedise inspirat şi mai ales bine informat. Pentru bietul Joost începeau zile foarte negre. În zadar a încercat să explice ducelui că „marea artă" a transmutării metalelor avea în fond o explicaţie simbolică şi nu se afla la îndemîna alchimistului, ci a unei pure întîmplări deocamdată miraculoasă şi imprevizibilă. Don Motilla nu s-a arătat de loc sensibil la astfel de subtilităţi şi l-a concediat cu un gest, avertizîndu-l că nu are de ales : sau aur, sau viaţa. Se pare, după notele secretarului, că „magistrul" Van Deck a părăsit cancelaria plin de mînie şi deznădejde.

Foarte curînd după aceea au început să se petreacă întîmplări ciudate. Soldaţi şi uneori ofiţeri spanioli erau din cînd în cînd găsiţi morţi pe stradă. Partea foarte stranie era că nici unul nu purta nici cel mai mic semn de violenţă, nici cea mai mică urmă de zgîrietură sau de sugrumare. S-a crezut întîi

că e vorba de otrăvire, apoi s-a bănuit o izbucnire neașteptată a unei molime. Numai că, în mod curios, această molimă n-atingea pe nici un olandez, ci numai pe soldații spanioli. S-au hotărît, ca atare, înăsprirea supravegherii și dublarea gărzilor. Și atunci a survenit, ca un trăsnet, fantastica întîmplare consemnată de un cronicar al vremii.

A fost prima greșeală fatală a lui Joost Van Deck și, din păcate, inevitabilă. Despre începutul și sfîrșitul ei am aflat din ultima scrisoare adresată de Ulryke Van Veen tutorelui său.

După cîte se pare, Don Oviedo, cuprins de o nouă criză de gelozie și fiind și bine băut, s-a sculat de la masă și a intrat în atelierul alchimistului, cu gîndul să-l umilească și, eventual, să-l provoace la duel. Ulryke Van Veen, după cum singură a povestit, presimțind cele ce aveau să se petreacă, a alergat după el. Se pare însă că Van Deck s-a stăpînit din răsputeri și n-a răspuns acestor provocări, refuzînd să tragă spada. Van Deck se pregătea tocmai să plece într-un tîrg vecin, profitînd de una dintre rarele învoiri ce-i erau acordate.

Ulryke Van Veen l-a văzut apoi pe Don Oviedo întorcîndu-se la ai săi și făcînd semn la doi dintre ofițeri, cărora le-a șoptit ceva. Aceștia au dat cănile peste cap și au ieșit în grabă, probabil pe urmele lui Joost Van Deck. Îngrozită, Ulryke a înțeles atunci intuitiv că Don Oviedo s-a hotărît să-l omoare pe Joost, în pofida consemnului drastic dat de ducele Motilla. După cîteva minute, pentru a fi mai sigur, Oviedo a dat ordin unui al treilea cavaler să pornească pe urma celor doi. Dar n-a trecut nici un ceas că deodată cel de-al treilea cavaler năvăli în han plin de praf și de groază : „Săriți, veniți repede, vrăjitorul a omorît pe Juan și Diego lîngă moară ! I-a omorît cu vrăjile lui blestemate ! Sabia lui e vrăjită ! Am văzut cu ochii mei ! Se duelau călări și, deodată, la chemarea ereticului a apărut din sabia lui un duh necurat, îmbrăcat în lumina orbitoare a flăcărilor iadului, care s-a aruncat asupra bieților Juan și Diego și le-a supt viața într-o clipită ! S-au prăbușit de pe cai și zac morți lîngă drum ! Jur pe sfînta Fecioară cea curată și pe sfîntul Cristobal, protectorul nostru, că am văzut asta cu ochii mei !". S-au repezit atunci cu toții afară, au încălecat și au dispărut în noapte. Din clipa aceea Joost Van Deck s-a făcut nevăzut și timp de mai bine de o lună n-a mai dat nici un semn de viață.

Dar iată că într-o noapte, în apropierea zorilor, sărmana Ulryke zări o umbră care se strecura în atelierul din dosul hanului. Era Joost Van Deck. Cu infinite precauții, nefericitul alchimist și-a încărcat în două lădițe pe spinarea unui catîr tot ce mai putea lua, cu speranța deșartă că se va putea strecura afară din cetate. Plină de jale, Ulryke Van Veen s-a despărțit de el și de atunci nu l-a mai revăzut niciodată.

Este însă absolut sigur că Joost Van Deck era pîndit la toate răspîntiile, cu poruncă strașnică să fie adus viu și nevătămat. A fost probabil prins chiar în aceeași noapte și transportat sub o escortă numeroasă direct în pivnițele castelului ducelui De Motilla. În ultimul proces-verbal al secretarului e consemnat pe scurt interogatoriul luat alchimistului, ca și moartea tragică a acestuia. Se pare că la ordinul ducelui, într-una dintre cavele spațioase ale castelului, i se amenajaseră locuința și laboratorul, cu porunca strașnică de a i se da hrană, lemne și tot ce va cere, din belșug, fără însă a avea voie să fie văzut de cineva.

Cu tot ordinul drastic de a se păstra mare taină despre uciderea miraculoasă a celor doi cavaleri, zvonurile se răspîndiseră în toate părțile cu iuțeala fulgerului. Din nefericire, întîmplarea mai fusese văzută de doi martori : morarul Van Der Zee și de Peter Silvester, călugăr augustin chemat să spovedească pe mama morarului, grav bolnavă. Cei mai mulți însă credeau că totul e doar născocirea unor minți nesănătoase și erau dispuși să dea uitării întîmplarea. Nu însă și ducele De Motilla. Mulțumită procesului-verbal pe care l-am rezumat aici am putut afla ceea ce au discutat cei doi în ultima și dramatica lor întrevedere.

Astfel, cronicarul notează că însuși ducele a coborît în laboratorul alchimistului, lăsîndu-și garda personală afară, însoțit numai de secretarul său particular. Joost Van Deck era foarte calm și l-a întîmpinat pe duce exprimîndu-și regretul că încă n-a izbutit să fabrice aur.

„Magistre Van Deck — i-a răspuns acesta —, trebuie să știi că în realitate nu mi-am făcut prea multe iluzii în această privință. Dar așa, am auzit că au făcut și alții și m-am gîndit că poate, cine știe, eu voi avea mai mult noroc. Dar să lăsăm aurul. Pe mine mă interesează acum cu totul altceva. Ceva mult mai important decît tot aurul din lume. Aceasta ! — și, scoțînd de sub manta sabia lui Joost Van Deck, a trîntit-o pe masa de lucru a alchimistului. O cunoști, magistre ? Ei bine,

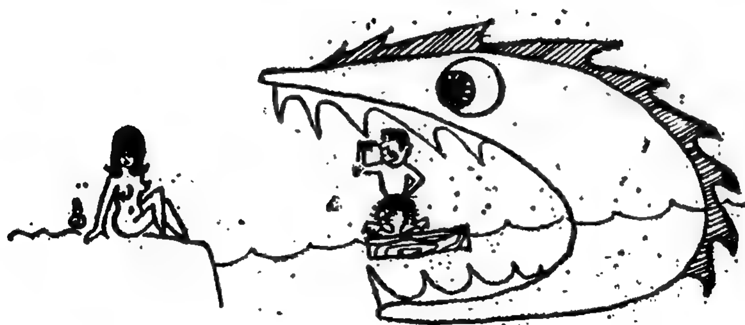
ceea ce vreau de la dumneata e simplu și poți ghici foarte lesne. Doresc să-mi împărtășești secretul acestei săbii. Doresc să mă ajuți să fabric zece, o sută, o mie de săbii din astea, să-mi îndrumi meșterii fierari și armurieri cum *să le facă. Dacă nu-mi poți da aur în mod direct, îl voi căpăta pe ocolite. Dacă aurul înseamnă putere, tot așa și puterea înseamnă aur" !*

(SFÎRȘITUL IN NUMARUL VIITOR)

UMOR **DE I. M. VINTILA**

Duel în secolul XXI

— Dacă nu mă iubești, mă omor!

MIHNEA
MOISESCU

GLASUL DIN PULBEREA AURIE

...Şi, ajungînd la grotă, se opri brusc, clătinîndu-se de parcă o mînă nevăzută i s-ar fi proptit în piept...

Din roca de culoarea ierbii de mare ce boltea gura peşterii, ţîşneau spre el nenumărate stalactite, orbitor de strălucitoare în lumina Soarelui Portocaliu, creîndu-i senzaţia că se află între colţii unui monstru, senzaţie pe care o mai încercase şi **atunci... Şi,** ca şi **atunci,** — paradoxal — teama căpătă contururi abia cînd — dorind să se liniştească — îşi zise: „Noroc că monstrului i-au paralizat fălcile de milioane de ani !"

De fapt, era o frază ce nu-i aparţinea, erau cuvintele lui Phil rostite **atunci...**

Ochii începură să-i alerge febril pe şirurile de stalactite, într-o mişcare semicirculară şi astfel, după un timp, i se creă iluzia că uriaşii colţi verzi prind să se apropie... să se apropie... Spaima, devenind brusc acută, îi dădu puterea să se smulgă din loc.

Pătrunse în peşteră cu trupul aplecat înainte, păşind cu un deosebit efort, de parcă ar fi luptat împotriva unei forţe ce i se opunea cu îndîrjire. Cînd se opri, privirea i se înecă într-o lumină fosforescentă, de un verde lăptos, într-o lumină pe care începu să o simtă ca pe un lichid puţin vîscos, călduţ, ce pătrundea prin costumul de protecţie şi-i îmbăia trupul. Încercă senzaţia că limitele corpului său au dispărut, că s-a risipit în lichidul verzui, o senzaţie ce ar fi trebuit poate să-l înspăimînte, dar care avu un efect cu totul opus ; îi potoli surescitarea nervoasă cu care pătrunsese în peşteră, îl făcu să încerce chiar o uşoară stare de euforie...

„Dulcea beţie a luminii de smaragd".

Această denumire voit pompoasă aparţinea lui Phil, o rostise **atunci,** cu puţine clipe înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Îşi aminti cu o precizie uluitoare nu numai fraza, ci şi timbrul cu care fusese rostită, glasul şters şi totuşi maliţios şi ritmul cuvintelor sacadat de o respiraţie întretăiată...

Euforia se risipi subit, simțurile percepură iarăși limitele trupului și ușoara încorsetare a costumului de protecție. Lichidul călduț, vîscos, în care i se păruse că se cufundase, redeveni ceea ce era în realitate: o lumină fosforescentă risipită din belșug, deși fără intensitate, de roca tuturor pereților peșterii, de boltă și de podea, în așa fel încît roca nici nu se putea distinge.

Toate senzațiile pe care le retrăia acum persistaseră aproape nealterate în amintirea lui mulți ani tereștri, lungi ani, căci mulți ani, lungi ani trecuseră de cînd pătrunsese în peștera aceasta împreună cu Phil...

Phil!

Își întoarse privirea peste umărul drept și încercă să străpungă lumina vîscoasă prin care părea că ar fi putut să înainteze la nesfîrșit. Știa însă, în urma experienței de **atunci**, că doar după cîțiva pași s-ar fi lovit de peretele peșterii. Privi spre stînga, apoi în sus, căutînd să refacă ușoara stare de euforie pe care o încercase la intrare. Nu reuși însă. Simțurile erau în alertă și refuzau să se mai lase amăgite. Cu toate că nu vedea bolta de piatră, știa aproape precis la ce înălțime se află, așa cum știa precis unde se află peretele din față, spre care întîrzia să-și arunce privirea, peretele spre care se îndreptase **atunci**, tîrîndu-l pe Phil, și unde...

Convingerea că și peretele acela n-o să-i apară decît tot ca o pată de lumină, convingere impusă printr-o repetare îndîrjită a ideii, îi dădu curajul să privească înainte prin pleoapele abia întredeschise. Simți o mare ușurare: pîcla de lumină fosforescentă părea și aici atotstăpînitoare. Pe urmă însă, undeva în fund, spre podea, apăru o pată întunecată, care căpăta contururi tot mai clare.

„Acolo! Acolo...!"

Strînse pleoapele pînă la durere, ca să nu mai vadă spărtura neagră din zidul luminii verzui. Dar bezna din spatele pleoapelor deveni, după scurt timp, la fel de insuportabilă. Hotărînd să se ia de piept cu spaima, își fixă privirea pe pata întunecată. I se păru de data aceasta gura unui tunel prin care începu parcă să se prăvălească.

Era o prăvălire în timp, o prăvălire în amintire, era, de fapt, o întoarcere, o revenire pe o mică planetă, vizitată o singură dată, cu mulți ani în urmă...

Cînd coborîse cu Phil pe cea mai îndepărtată planetă a stelei R. Y. 140, toate iluziile pe care le nutriseră îndreptîndu-se spre acel sistem solar fuseseră sfărîmate...

Era epoca de început a marii campanii cosmice pentru descoperirea vieții pe planete îndepărtate.

El și cu Phil formau microechipajul uneia dintre multele nave pornite în cercetare de pe bazele cosmice special amenajate. Exploraseră cinci planete ale stelei R.Y.140. Teoretic, două dintre ele prezentau condiții optime pentru dezvoltarea vieții și totuși pe una singură Phil descoperise în rocă microorganisme în stare fosilă. Era prea puțin, mult prea puțin pentru aspirațiile lor. Pe ultima planetă, pe cea de-a șasea, coborîseră numai ca să poată consemna în raport că au cercetat întregul sistem solar. De acea mică planetă nu-și

putuseră lega nici o speranță. Și sentimentul că fac un lucru inutil devenise acut cînd pășiseră pe solul cu aspect dezolant. O mare nesfîrșită de praf albicios acoperea stîncile rotunjite și micile podișuri circulare ce se înșirau ca verigile unui lanț.

„Și mortul fu învelit în giulgiul alb ca laptele" — rostise Phil. Erau poate niște versuri străvechi sau poate niște versuri născocite chiar atunci, dar se potriveau perfect: într-adevăr, praful părea un giulgiu azvîrlit peste un cadavru.

Zburaseră în vehiculul antigravitațional cu viteza nepăsării, a lipsei de interes întreținută de înfățișarea planetei. Prima oară coborîseră pe un mic platou, ca să ia mostre de roci. Nici măcar acele roci nu păreau să prezinte vreun interes cît de cît deosebit. Trecuseră apoi pe partea „întunecată" a microplanetei („parte întunecată" fiind însă, în acest caz, o noțiune aproximativă). Deși nu era luminată direct de R.Y.140, razele Soarelui ajungeau și aici, reflectate de trei dintre celelalte cinci planete. Locurile acelea se scăldau într-o lumină de amurg, de un violaceu tinzînd spre sîngeriu, lumină în care un corp putea căpăta trei umbre deodată. Datorită ciudatei lumini, praful alb părea pătat de sînge gata să se închege. Priveliștea nu putea rămîne necomentată de Phil:

„Și iată că sîngele nevinovat pătrunse prin straiele de nea ale fecioarei..."

El se apucase, fără pic de pasiune, să foreze o stîncă, spre a obține mostre de adîncime, în timp ce Phil cerceta rocile de la suprafață, deplasîndu-se pe o direcție circulară. Înaintarea lui Phil era marcată de nori de praf. Un aspirator de mare capacitate curăța praful alb pe o suprafață de cîțiva metri pătrați, pentru a se putea studia stîncile în condiții optime.

Aventura se declanșase printr-un strigăt al lui Phil, transmis cu fidelitate de receptorul sonor:

„O! Mărite Jupiter!... Zbor!... Mă prăbușesc... Zbor... Mă prăbușesc..."

Printr-un văl de praf întrezărise silueta lui Phil. Tovarășul său era aruncat în sus, la cîțiva metri înălțime, se prăbușea, apoi făcea iarăși saltul, desigur involuntar, subliniindu-și acrobația cu exclamațiile: „Zbor!... Mă prăbușesc!..." La un moment dat avusese impresia că în strigătele acelea se strecurase chiar o undă de plăcere.

Cînd salturile lui Phil încetaseră, auzise în receptorul căștii un geamăt, apoi comentariul:

„Oh! De data asta n-am mai căzut pe moale!... Hei! Ce-ai rămas înmărmurit?!... Poți să te apropii. Reprezentația a luat sfîrșit!..."

Se dusese în grabă la el. Îl găsise stînd ghemuit și frecîndu-și piciorul drept. Phil îl prevenise din prima clipă: „Vezi să nu calci acolo dacă nu vrei să ajungi și tu acrobat" și limitase, printr-o mișcare a mîinii, o porțiune de sol alăturată. Privise spre locul indicat, dar nu descoperise nimic deosebit. Bucata aceea de teren avea un aspect identic cu restul zonei în care se aflau. Îi împărtășise lui Phil observația, iar acesta îi replicase ușor ironic:

„Teren obișnuit ?! Ar trebui să te las să calci pe el, dar mă tem că, după ce-o să fi proiectat de cîteva ori ca o minge, o să-ți rupi picioarele la ultima aterizare forțată. Mai bine privește !"

Phil aruncase unul dintre ciocanele automate în centrul porțiunii de teren pe care o indicase mai înainte. Ciocanul fusese zvîrlit imediat în sus, de parcă s-ar fi lovit de o plasă ultraelastică. O porțiune a solului, circa cinci, șase metri pătrați, începuse să vibreze, mărindu-și din ce în ce amplitudinea mișcării. Ciocanul fusese zvîrlit de mai multe ori, cu o forță crescîndă, pînă cînd căzuse dincolo de limitele „porțiunii elastice", care își încetase aproape brusc orice vibrație, acoperindu-se iarăși cu praful alb stîrnit de convulsiile repetate.

Înlăturaseră complet praful și descoperiseră un fel de membrană uriașă, aurie, o țesătură netransparentă, împletită din fire extrem de fine, de elastice și de rezistente.

Descoperiseră apoi și alte numeroase „membrane" făcute dintr-o țesătură identică, dar ale căror suprafețe variau ca mărime. În clipele acelea, două întrebări deveniseră capitale pentru ei : de ce origine erau „membranele" și „ce se afla dincolo de ele" ? Socotind că răspunsul primei întrebări era dependent de cel de-al doilea, hotărîseră perforarea uneia dintre „membrane". Singura metodă care se dovedise eficientă fusese tăierea țesăturii cu ajutorul unui pistol laser. Aparatele înregistraseră o scurgere de gaze prin spărtură. Ieșea din adînc un amestec de heliu și bioxid de carbon. Spărtura se micșorase apoi din ce în ce, pînă ce dispăruse cu totul, în locul ei rămînînd doar un fel de cicatrice bombată. Repetaseră tăierea ultraelasticei „membrane" și proiectaseră prin spărtură razele unui reflector. De la suprafață observaseră doar un fel de puț săpat vertical în stîncă, al cărui fund nu era prea depărtat. Se părea însă că din pereții „puțului" porneau galerii laterale. Hotărînd să exploreze o asemenea galerie, trimiseseră înainte, în cercetare, un „cărăbuș" — un microrobot zburător, cu ajutorul căruia puteau obține informații despre mărimea galeriilor, despre compoziția gazului care se afla în ele, precum și alte date pe care le-ar fi căpătat la întoarcerea robotului, prin studierea fotografiilor pe care acesta le făcea din trei în trei secunde. Aflaseră de la „cărăbuș" că galeria era destul de încăpătoare ca să poată trece un om, aflaseră că în ea exista amestecul de gaze care țîșnise prin spărtura „membranei". Toate aceste date le transmisese microrobotul de la distanță, în schimb, fotografiile făcute de el nu apucaseră să le mai vadă. „Cărăbușul" nu se mai întorsese la suprafață. Continuase, o bucată de vreme, să transmită semnale dintr-un loc fix, imobilizat de o forță pe care cosmonauții nu și-o puteau explica. Semnalele deveniseră apoi din ce în ce mai slabe, pînă ce dispăruseră cu totul.

„Se pare că pentru explorarea măruntaielor acestei mici planete e strictă nevoie de prototipul tuturor roboților : de om. Și, pentru că doar noi sîntem glorioșii reprezentanți ai Terrei aici, dă-mi voie să te invit la o plimbare, probabil plină de surprize, într-un necunoscut imperiu al unui necunoscut Hades !"

În felul acesta pompos — ironic, specific, de altfel, pentru maniera sa de a vorbi — făcuse Phil propunerea de a explora direct una dintre galerii. Tăiaseră „membrana", coborîseră în puț cu ajutorul centurilor antigravifice, apoi se avîntaseră prin galeria pe care o străbătuse „cărăbușul". Înaintau precauți, cu pistoalele laser în mînă, tăind bezna cu fîșiile de lumină ale reflectoarelor fixate pe căști.

„Gangsterii secolului XXIII în căutarea comorii necunoscute !" — comentase Phil în surdină. Străbătuseră destul de ușor o parte din galeria tăiată într-o rocă cu reflexe aurii. Apoi înaintarea le fusese oprită de o „perdea" făcută din același material ca „membrana". Folosiseră iarăși pistoalele laser ca să-și croiască drum. Dincolo de „perdea", galeria căpătase un aspect inedit prin apariția unor noi elemente sau, mai corect spus, a aceluiași element repetat : un fel de pete, un fel de băltoace de culoarea coralului se aflau pe podea, la o distanță aproximativ egală una de alta.

Nu apucaseră să le cerceteze deoarece „petele" începuseră deodată să-și schimbe înfățișarea. Trezită parcă de razele reflectoarelor, ciudata materie sîngerie se înălțase de pe podea, fiecare „pată" transformîndu-se într-un fel de fuior de fum. Se ridicaseră pînă la o anumită înălțime, tremurătoare, fragile, cu forme nedefinite, apoi începuseră să-și precizeze contururile pînă ce căpătaseră aspectul unor siluete decupate dintr-o mătase roșie. Erau în număr de opt, patru cîte patru identice între ele, toate amintind cu precizie de siluetele unor oameni, ale unor astronauți purtînd căști de protecție.

Celor doi pămînteni le fusese necesară o bună bucată de vreme ca să-și dea seama că arătările acelea copiaseră propriile lor contururi, respectînd întocmai statura și grosimea fiecăruia.

Phil comentase, ca de obicei, primul situația : „Iată ce frumusețe de umbre ne-am găsit aici !"

Siluetele coralii ținuseră parcă să confirme denumirea de „umbre" ce li se dăduse, repetînd întocmai mișcările pămîntenilor și deplasîndu-se odată cu ei, fiecare grup de cîte patru imitîndu-și „stăpînul". Avusese atunci loc în porțiunea aceea de galerie limitată de „perdele aurii" un straniu balet regizat de Phil, care își obligase „umbrele" să facă, într-o perfectă sincronizare, cele mai năstrușnice mișcări.

După ce se convinseseră pe deplin de caracterul pașnic al roșiilor „umbre", hotărîseră să lase pe mai tîrziu cercetarea lor amănunțită și să exploreze în continuare galeria. Își croiseră o portiță prin cea de-a doua „perdea" ce le bara calea și trecuseră mai departe. Umbrele rămaseră dincolo de „perdea", așternîndu-se iarăși pe podea, ca niște pete sîngerii.

În noua porțiune a galeriei nu mai exista ciudata materie coralie. Privirea le fusese atrasă de un ghemotoc făcut din aceeași țesătură ca „perdelele" prin care trecuseră. Ghemotocul, cam de mărimea unui pumn, atîrna agățat de tavan cu cîteva fire aurii. Nu-și putuseră da seama de la început ce reprezenta. Plimbaseră lumina reflectoarelor de-a lungul pereților și tavanului. Roca cu reflexe aurii, strălucitoare, în care era tăiată galeria, părea aici stropită cu mii și mii de picături negre. Nu apucaseră să se apropie de perete

ca să cerceteze mai îndeaproape „picăturile". Acestea se desprinseră de piatră cu sutele, parcă la același semnal și începuseră să se învîrte în jurul lor, cînd într-o horă unică, cînd în zeci de cercuri ce se întretăiau în puncte diferite. Zburau cu o viteză fantastică, provocînd un sunet înăbușit, straniu, un fel de amestec între vaietul îndepărtat al unei sirene și cele mai înalte note scoase de o violină electronică. Poate din pricina vitezei de zbor nu putuseră zări la „gîzele" care horeau în jurul lor nici aripi și nici vreo altă parte distinctă a unui corp. Le vedeau doar ca pe niște picături de ploaie neagră.

Phil își dăduse primul seama că „ploaia neagră" nu făcea doar o gratuită demonstrație de dans colectiv atunci cînd, în lumina reflectoarelor, începuseră să strălucească sute și sute de firișoare aurii, firele din care fuseseră țesute „membrana" de la gura puțului și „perdelele" din galerie.

„S-o luăm din loc pînă ce nu ne transformă în mumii!" — exclamase Phil, ca să continue apoi, arătînd ghemotocul ce atîrna de tavan: „Acolo se află, spre veșnică odihnă, «cărăbușul» !"

Se repeziseră (pe cît le îngăduiau de repede firele țesute în jurul lor) spre „perdeaua" aurie pe unde intraseră și care își astupase spărtura aproape cu totul. Tăiaseră iarăși o portiță de trecere. Între timp, „picăturile negre" deveniseră și mai numeroase, începuseră să se învîrtă tot mai aproape de trupurile lor, tot mai repede.

Trecuseră prin gaură, trăgînd după ei cine știe cîte fire care aveau capetele prinse în diferite puncte ale pereților galeriei. Firele, extrem de elastice și de rezistente, se opuneau cu o forță crescîndă înaintării lor. Făceau fiecare pas cu un efort din ce în ce mai mare. Trăseseră cu pistoalele laser în „roiul negru", dar fără un efect deosebit. Apoi renunțaseră la această încercare de a se apăra pentru că „picăturile negre" zburau atît de aproape de trupurile lor încît riscau să se autorănească. Încercaseră să înainteze tăind firele cu cuțitul, străvechea armă pe care o mai purta încă fiecare cosmonaut. Dar plasa aurie se țesea în jurul lor cu mult mai repede decît o puteau ei distruge... La un moment dat, Phil rostise, gîtuit de efort: „Cel puțin o să avem un sfîrșit cu totul aparte... Cîți oameni se pot lăuda că s-au transformat în mumii de aur ?!"

Erau aproape de capătul puterilor și nu reușiseră încă să străbată nici jumătate din distanța pînă la cea de-a doua „perdea".

Ceea ce urmase li se păruse o halucinație înaintea morții. Ajunseseră în dreptul „bălțoacelor coralii", prinzîndu-le în lumina reflectoarelor. Concentrați, cu ultimele forțe, asupra efortului de a se desprinde din capcana firelor, nici nu observaseră cînd „bălțoacele" se prefăcuseră iarăși în opt „umbre roșii", care, în grup de cîte patru, le imitau zbaterea. Își dăduseră seama de ceea ce se petrece abia cînd numărul „picăturilor negre", care țeseau în jurul lor, scăzuse brusc. „Picăturile" fuseseră atrase de cele opt arătări cu contur omenesc și încercau acum să le prindă și pe ele în plasa firelor aurii.

Profitînd de noua situație, reușiseră să taie firele care îi țineau prizonieri și să ajungă la prima „perdea", apoi la „membrana" de la gura puțului. Destul de puținele „picături negre" care continua-

seră să se roiească în jurul lor nu încercaseră să-i urmărească și la suprafață...

Cu toate că abia mai tîrziu realizaseră pe deplin în ce chinuri ar fi murit dacă ar fi rămas prinși în plasele aurii, tentația de a se întoarce în galerie fusese prea mare ca să-i reziste.

„Trebuie neapărat să vedem ce s-a întîmplat cu «umbrele» noastre roșii" — hotărîse Phil și adăugase jumătate în glumă, jumătate în serios: „Dacă sînt vii, ne-or fi socotind niște lași. Am fugit și le-am lăsat pe ele în încurcătură!"

Regăsiseră „bălțoacele roșii" așa cum le știau, și acestea, vrînd parcă să dovedească pamîntenilor că se aflau într-o dispoziție perfectă, se prefăcuseră în „umbre" mai repede decît în cazurile anterioare.

În porțiunea de galerie cu „picături negre" nu mai pătrunseseră. Riscul li se părea prea mare. Și atunci cînd cercetaseră și alte galerii și întîlniseră pereți „stropiți" cu „picături negre" se retrăseseră în grabă. În schimb întîrziaseră totdeauna lîngă „petele roșii" ce se aflau și prin alte părți și care pretutindeni se transformau în „umbrele" lor.

Părea că „ploaia neagră" și „petele roșii" sînt singurele forme de viață de pe planetă, niște forme de viață cu totul inedite, cărora, prin mijloacele de cercetare pe care le aveau la bordul navei, nu le puteau dezlega taina. Phil reușise să creeze două „capcane" ingenioase. Într-una capturase cîteva „picături negre", în cealaltă o „umbră coralie". „Capcanele" erau un fel de camere făcute dintr-un plastic transparent, în care se afla combinația de heliu și bioxid de carbon ce se găsea în tunele și care părea a constitui și „hrana" ciudatei materii vii.

Se întorceau la nava-bază cu acele forme de viață necunoscute convinși că vor face senzație. Dar, numai după cîteva zile de zbor, „picăturile negre" dispăruseră pur și simplu, fără să lase în camera de plastic o urmă măcar, prefăcîndu-se, probabil, după „moarte" în unul sau poate în amîndouă gazele ce compuneau microatmosfera „camerei".

În schimb, „pata roșie" părea că se simte perfec. Phil își petrecea cea mai mare parte a timpului lîngă pereții „locuinței" ei ș „pata" ajunsese să se transforme în „umbra" lui cu o viteză uimitoare. Phil dăduse „umbrei" și un nume: „Fecioara de purpură". Se părea că „Fecioara" va ajunge cu bine la Bază, că vor avea cu ce se mîndri. Și probabil că ar fi ajuns chiar dacă...

— A murit „Fecioara de purpură"! Poți să te bucuri, Phil. A murit! Era prea îndrăgostită de tine ca să mai trăiască fără să te vadă. Degeaba mă apropiam de camera ei... Nu voia să se transforme în umbra mea... Te aștepta pe tine... Și, pentru că n-ai mai venit, a dispărut și ea fără urmă... Poți să te bucuri! M-am întors la Bază cu mîinile goale! N-am făcut nici cea mai mică senzație... Despre galeriile de pe cea de-a șasea planetă a lui R.Y. 140 n-am spus nimic... Chiar dacă m-ar fi crezut, ar fi trimis cu mine înapoi pe planeta aia un savant, un specialist, și, la întoar-

cere, meritul ar fi fost al lui, eventual l-ar fi împărțit cu tine. Eu aș fi rămas în umbră... eu, pilotul... eu, cărăușul... banalul pilot de astronavă... Poți să te bucuri, Phil. N-am avut parte de nici un fel de glorie...

Cu privirile fixate pe pata întunecată din baia luminii verzui, cosmonautul, întors de pe neagra potecă a amintirii, striga cu îndîrjire frazele, cuvintele înăbușindu-se în pereții căștii și trecînd dincolo de ei, în atmosfera rarefiată din peșteră, doar ca un murmur.

— În legătură cu tine am inventat o întreagă poveste, Phil. O poveste foarte emoționantă, din care reieșea că ai murit pe cea de-a treia planetă a lui R.Y. 140 în timp ce făceai niște cercetări îndrăznețe asupra unei foarte ciudate erupții vulcanice. Era o poveste emoționantă, crede-mă ! Am fost un băiat cumsecade, poți să recunoști. Aș fi putut spune, pur și simplu, că ți-a căzut un bolovan în cap, dar eu te-am aureolat cu o moarte eroică. Trebuie să recunoști că e mai mult decît te-ai fi așteptat !

Rîse scurt, gîjîit, apoi avu brusc senzația că lumina fosforescentă se transformă într-un mîl verde care e gata să-l înghită. Aprinse la intensitatea maximă reflectorul, pînă atunci nefolosit. Lumina căzu ca o fulgerare pe pata întunecată care spărgea zidul fosforescent și pata se prefăcu într-o strălucire argintie. Dar, întorcîndu-și brusc capul, reflectorul prins pe cască proiectă fasciculul de raze în altă direcție. Lumina artificială tăie o cărare prin lumina verzuie. Pe o porțiune de cîteva palme putu să distingă roca peșterii, roca aceea aproape albă. Lumina reflectorului începu apoi să lunece pe perete, apropiindu-se încet, încet de tot de pata întunecată. Deodată, în liniștea peșterii, netulburată ca apele unui lac subteran, se auzi un glas, o șoaptă ciudată, un fragment de frază:

„...înțelegi... altfel... totul..."

Prin trupul omului trecu un fior, ca un puternic șoc electric. Făcu un pas înapoi, gata s-o ia la fugă. Șoapta încetă la fel de brusc cum începuse. Așteptă, într-o încordare dureroasă, să audă iarăși cuvinte rostite în surdină. Aștepta să le audă din direcția petei întunecate... Dar tăcerea rămase netulburată... Șoapta îi persista însă în creier. O reascultă astfel de cîteva ori și, în cele din urmă, își spuse : „Nu ! Nu e vocea lui ! Nu !" Și totuși vocea îi era cunoscută, bine cunoscută... Reuși să-și stăpînească nervii surescitați la maximum. Lumina reflectorului începu să lunece din nou pe peretele peșterii, și cînd ajunse aproximativ în același punct limită al drumului străbătut anterior liniștea se tulbură iarăși :

„...Altfel... tot... în locul meu... la fel..."

Astronautul asculta șoaptele cu atenția unui condamnat la moarte căruia i se citește sentința. Apoi, recunoscînd poate mai mult frînturile de frază decît glasul, izbucni în rîs, un rîs icnit, dureros, în care exploda parcă toată surescitarea nervoasă prin care trecuse. Acum recunoștea cuvintele, glasul... Era glasul lui, erau propriile sale cuvinte rostite **atunci...** Atunci vorbise stînd în imediata apropiere a porțiunii de perete pe care se oprise acum pata luminii reflectorului... Și roca peretelui îi înregistrase cuvintele... Da ! Asta era ! Îi înregistrase glasul !

„...proceda... înțelegi... totul... altf... în... rie..."

Cuvinte... frînturi de cuvinte... silabe...

Omul juca pata de lumină pe perete, mişcînd-o în ritmuri diferite şi făcînd-o să smulgă rocii cuvinte... frînturi de cuvinte... silabe...

În creierul său, frazele rostite **atunci** se reînchegau însă pe deplin : „...Înţelegi că altfel tot ce-am realizat în această călătorie s-ar pierde fără urmă... În locul meu, sînt sigur că ai proceda la fel..."

— Vorbe, Phil ! Erau vorbe goale, prin care încercam să-mi justific gestul faţă de mine însumi... Adevărul e că, din clipa în care te-ai rănit, începusem să mă gîndesc...

...Străbătuseră mai mult de jumătate din distanţa pe care o aveau de parcurs de la steaua R.Y. 140 pînă la Bază, cînd nimeriseră într-o capcană cosmică, o stranie zonă magnetică care frînase enorm de mult viteza navei. Parcurgerea acelei zone ceruse un timp îndelungat, un consum uriaş de energie de propulsie. Rezervele de oxigen necesare supravieţuirii lor deveniseră, de asemenea, insuficiente pentru întoarcerea la Bază. Prima grijă pe care o avuseseră după ce scăpaseră din „capcană" fusese aceea de a căuta un asteroid sau o planetă capabile să le furnizeze materia din care să poată produce combustibilul şi oxigenul necesare. În urma analizelor spectroscopice, aflaseră că a doua planetă a Soarelui Portocaliu le putea oferi ceea ce căutau. Ghinionul se ţinuse însă lanţ de ei ! Fiind nevoiţi să facă o coborîre directă, aleseseră un platou a cărui rocă părea destul de rezistentă. Dar după ce nava se fixase pe sol un prim strat superior cedase şi nava se cufundase cu aproape un metru în roca doar aparent solidă, plecîndu-se chiar puţin pe o parte. Accidentul n-ar fi avut urmări — lansarea se putea face şi din această poziţie —, dar prăbuşirea primului strat de rocă spongioasă provocase o avalanşă de stînci, care loviseră nava cu o forţă uriaşă, avariind porţiunea în care se aflau foarte puţinele rezerve de oxigen rămase şi distrugîndu-le. În acest fel, nici aerul din cabină nu mai putea fi împrospătat. Atunci suferise Phil şocul care îi strivise pieptul. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai apucase să rostească : „Fecioara purpurie"...

„Fecioarei" nu i se întîmplase însă nimic ; „camera" ei rezistase şocului...

Cînd Phil îşi revenise, ieşiseră din navă, după ce dăduseră roboţilor indicaţii de a fabrica oxigen cît mai urgent posibil. Roboţii se apucaseră imediat de prospecţii ca să depisteze materiile prime necesare. Lucrau cu maximă viteză, totuşi exista pericolul ca rezervele portative de gaz vital pe care le aveau oamenii — singurele cu care mai rămăseseră — să se termine înainte de a fi obţinute primele cantităţi de oxigen.

Cosmonauţii zburaseră cu centurile antigravifice pînă la gura unei peşteri. Căutau adăpost, ca să mai scape de căldura pe care o degajau razele Soarelui Portocaliu. Intrarea peşterii părea botul larg deschis al unui monstru, din pricina numeroaselor stalactite, ca

niște colți uriași, ce țișneau din rocă. Atunci rostise Phil, care își revenise în oarecare măsură: „Noroc că monstrului i-au paralizat fălcile de milioane de ani!" Intraseră în peșteră și lumina fosforescentă, învăluindu-i, le crease o ușoară stare de euforie.

„Dulcea beție a luminii de smarald".

Fuseseră ultimele cuvinte ale lui Phil, care se prăbușise apoi, avînd într-un colț al buzelor o șuviță subțire de sînge. Îl tîrîse lîngă zidul din fund al peșterii și se așezase alături de el. Stătuse acolo, cu privirea ațintită la Phil, așteptînd să primească comunicarea unui robot care să-i confirme găsirea materiilor prime necesare fabricării oxigenului. Dar comunicarea întîrzia... întîrzia... În clipele acelea făcuse toate eforturile să se convingă că Phil murise sau că era, în orice caz, în comă și nu mai avea de trăit decît puțin, foarte puțin timp... Și, pentru că nu se putuse convinge pe deplin, începuse să vorbească, deși era sigur că Phil nu-l auzea, sau poate tocmai de aceea:

„Se pare că roboții n-au să reușească să fabrice la timp oxigenul... Am muri amîndoi dacă... Și tot ce-am realizat în această călătorie s-ar pierde fără urmă. În locul meu sînt sigur că ai proceda la fel..."

„...viață... tu... dacă ai... răspunde... dreptate..."

Făcînd mici salturi, fasciculul de raze al reflectorului smulgea din rocă alte frînturi de frază, alte cuvinte răzlețe. Dar în creierul omului care le asculta frazele se completau, căpătînd deplin înțeles:

„De altfel, tu n-ai ținut niciodată prea mult la viață, Phil. Dacă ai putea răspunde, sînt sigur că mi-ai da dreptate..."

Omul stinse brusc reflectorul. Cîteva clipe liniștea redeveni atotstăpînitoare. Cîteva clipe doar, căci strigătul omului trecu apoi dincolo de casca de protecție:

— Vorbe, Phil! Tot ce ți-am spus atunci erau vorbe goale! Minciuni! Căutam să-mi fac curaj, ca să pot juca scena cea mare! Eram îngrozit de gîndul că n-o să ajungă oxigenul pentru amîndoi pînă ce roboții vor putea obține alte rezerve. Voiam să trăiesc, atunci mai mult decît oricînd... Știi de ce?! Pentru că îmi făceam socoteala că, dacă mă voi întoarce singur cu „Fecioara purpurie" la Bază, voi avea, în sfîrșit, și eu parte de acea glorie pe care, în calitate de simplu pilot, n-aș fi dobîndit-o niciodată... E omenesc să visezi la glorie, Phil, nu-i așa?! Și, pentru că epoca în care piloții cosmici deveneau cu ușurință eroi a trecut de mult, pentru că noi sîntem astăzi simpli cărăuși, iar gloria vă încununează numai pe voi, savanții descoperitori, m-am gîndit că aș putea să mă aureolez și eu cu această glorie... Și, într-adevăr, aș fi putut dacă „Fecioara purpurie" n-ar fi murit, tînjind de dorul tău... O! De-ai ști cît te-am urît cînd a pierit arătarea aceea roșie!... De fapt, te uram mai de mult, Phil! Oamenii de acum două, trei veacuri credeau că noi vom fi niște îngeri fără „patimi înjositoare". Dar eu te uram de mult, Phil, te uram cu patima unui om al cavernelor, numai că știam să-mi stăpînesc ura, căutam să mă conving chiar că țin la tine așa cum

trebuie să ții la un tovarăș de zbor. Încercam să mă mint și de asta ți-am spus atîtea înainte să... Da, te uram de mult, Phil... Poate de cînd apăruse la Bază Aada sau poate chiar de mai înainte ? !... Oamenii de acum trei secole n-ar fi putut crede că noi mai putem urî din invidie sau din gelozie... Iar eu... Și nu sînt singurul... Și tu ai fi urît, și tu ai fi fost gelos, dar n-ai avut prilejul... Ți-a mers totul din plin. Spuneai că nu-ți pasă de moarte pentru că socoteai că moartea te va ocoli în orice împrejurare, spuneai că nu te interesează gloria pentru că erai convins că o poți dobîndi cînd vrei, n-o iubeai pe Aada pentru că ea te iubea prea mult... Sau poate că o iubeai ? ! Nu ! Tu nu te iubeai decît pe tine însuți, deși păreai cel mai generos, cel mai dezinteresat om... Sau poate că erai, într-adevăr, generos, și eu caut acum să-ți găsesc defecte, așa cum căutam atunci argumente pentru gestul pe care mă pregăteam să-l fac ? !... Da, cred că ai fost cu adevărat un om generos, un om neobișnuit... Poate și pentru asta te uram... Și pentru Aada, pentru dragostea pe care ți-o purta... Pe care ți-o poartă încă, Phil ! Bucură-te ! Aada...

Se aflau amîndoi, împreună cu alți tovarăși de la Bază, în fața „camerei de primire" a oamenilor-rază. În „camera" aceea își recăpătau formele obținute oamenii ce străbătuseră enorme distanțe prefăcuți în raze de lumină.

Conform unei vechi tradiții, fiecare gazdă făcea un scurt portret imaginar al musafirului pe care îl așteptau, deși nu știau nimic despre el. Phil era cam indispus în ziua aceea, și cînd îi venise rîndul să spună cum crede că arată noul sosit, care tocmai se reîncarna în „camera de primire", bombănise : „Are barbișon și două coarne-n frunte, copite lustruite și o coadă pe care-o ține lipită de șira spinării..."

Vorbele lui stîrniseră hazul, dar cînd, după puțin timp, ușa „camerei de primire" se deschisese, reacția tuturor devenise aceeași ; uimirea, o plăcută uimire pusese stăpînire pe „gazde", văzînd că apare o fată foarte tînără, cu fața ușor alungită, pe care tronau, sub baldachinul sprîncenelor de abanos, doi ochi imenși, de un albastru incredibil de pur. Părul, de un negru intens, lucitor, scotea și mai mult în evidență albul marmorean al feței, albastrul pur al ochilor. Trupul zvelt, perfect proporționat avea mișcările precise, potențial viguroase ale unui sportiv, dar își păstrase în același timp toată grația feminității. Comandantul Bazei îl tachinase pe Phil : „Ai făcut o eroare cam mare, dragul meu, prezentîndu-ne portretul imaginar al noii noastre tovarășe. O eroare asemenea aceleia pe care ai face-o afirmînd că paradisul e iadul". Phil nu rămăsese însă dator cu răspunsul. Replicase prompt : „N-ar fi primul caz cînd diavolul ia chip de înger spre ispitirea bieților oameni. Și, privindu-i mai bine pe flăcăii noștri, poate o să vă dați seama că n-am greșit chiar atît de tare. Michiduță cu chip de înger o să-și folosească în curînd codița ca să aprindă inimile ușor inflamabile".

Previziunea lui Phil se adeverise în parte. Nu erau puțini cei care se îndrăgostiseră de Aada, în schimb nu apăruse nici un conflict între

ei, deoarece fata îi trata pe toți în același fel: cu o caldă afecțiune camaraderească, dar atîta tot.

Nu trecuse însă mult timp și membrii Bazei își dăduseră seama că Aada se îndrăgostise de Phil. O atrăseseră faima lui de savant, poveștile originale pe care le auzise despre comportarea sa, inteligența scăpărătoare pe care o degajau cuvintele lui sau poate ochii de un verde tulbure, în care ardea o veșnică neliniște ? ! Cine ar fi putut spune ? Fapt era că fata se îndrăgostise de Phil cu toată pasiunea țîșnită dintr-o tinerețe explozivă. În schimb, el nu-i acorda prea mare atenție, ba parcă o evita chiar, ceea ce mai lăsa o urmă de nădejde numeroșilor admiratori ai Aadei. Fusese însă o nădejde brusc spulberată de o neașteptată aventură pe care numai un om ca Phil o putea pune la cale. Într-o zi, toți membrii Bazei se alarmaseră de dispariția lui Phil și a Aadei. Aflaseră ce se petrecuse cu ei abia după douăsprezece ore, cînd un robot le transmisese un mesaj laconic lăsat de Phil: „Facem un voiaj printre stele. Vom fi raze timp de patruzeci și opt de ore, apoi revenim la Bază !"

Astfel, raze îngemănate de lumină, își făcuseră Phil și Aada „călătoria de logodnă"...

— Poți fi fericit, Phil ! Aada nu te-a uitat. Nu te poate uita. Zboară mereu cu gîndul alături de tine, alături de raza ta. Ce ușor cucereai sufletele oamenilor, Phil ! O idee năstrușnică, un fel de hocus-pocus, și Aada a rămas sufletește a ta pentru toate zilele pe care le mai are de trăit. Oare e drept așa ceva, Phil ! ? Doar tu n-ai iubit-o niciodată cum am iubit-o eu, cum o iubesc încă ! Și Aada mi-a mărturisit că fusese întotdeauna conștientă că legătura dintre voi se născuse și supraviețuise mai mult prin marea ei pasiune decît prin dragostea pe care i-o purtai tu. Știuse asta dintotdeauna și totuși nu se simțise nici o clipă jignită. Era fericită că te poate iubi și că tu, stăpînul, fascinantul, irezistibilul stăpîn, îi accepți iubirea. Mi-a mărturisit toate acestea, Phil, pentru că, după ce m-am întors **atunci** la Bază, ne-am împrietenit. Stăteam mult împreună. Aada voia să-i vorbesc mereu despre tine, despre peripețiile noastre sau, mai bine zis, despre peripețiile tale pe planetele stelei R.Y.140, despre moartea ta. Cu toate că-ți uram amintirea, căreia Aada îi rămăsese roabă, vorbeam despre tine cum nu se poate mai frumos. Te-am făcut în povestirile mele eroul unor întîmplări extraordinare, la care n-ai participat niciodată numai pentru că în felul acesta o puteam reține pe Aada mai mult lîngă mine. Amintirea ta era cea care ne lega, dar tot amintirea ta făcea ca această legătură să aibă limitele ei precise... Și totuși, după vreo doi ani, am început să cred că Aada se obișnuise atît de mult cu mine încît aș fi putut încerca să fac din ea femeia mea... Dar m-am temut, Phil ! M-am temut că amintirea ta îi va paraliza mîinile cînd va încerca să mă îmbrățișeze, îi va goni sîngele de pe buze cînd o voi săruta. Și asta n-aș fi putut suporta pentru nimic în lume !... Apoi mi s-a strecurat în inimă o altă spaimă: de la o vreme, Aada mă punea să repet povestea morții tale. Insista să-i descriu totul detaliat și am început să mă întreb de ce. Oare îi trezisem vreo bănuială prin neconcordanța unor amănunte în repe-

tata povestire a morții tale „eroice" ?! Poate că acest gînd e o tîmpenie, sînt sigur că ai rîde în hohote aflînd de ce mă temeam și totuși gîndul nu-mi dă pace! De asta mă aflu aici, Phil! Ca să-mi spulber o teamă absurdă. Și am s-o spulber! Nimic nu va mai rămîne din tine! Nici măcar ciolanele sau praful de ciolane care mai există din cel care a fost „fascinantul Phil"!

Își fixă brusc privirea pe pata întunecată din zidul luminii fosforescente. Pata scînteie, apoi se distinse clar un costum de astronaut, un costum argintiu, ca acelea purtate cu ani în urmă. Lumina lunecă de-a lungul costumului spre cască, în timp ce inima omului încerca să spargă colivia pieptului. Apoi inima își încetă parcă orice bătaie și de pe buzele celui ce dirija reflectorul țîșni un strigăt scurt, ca un strigăt de durere. Din spatele căștii transparente îl fixau doi ochi nefiresc de măriți, ca niște bile de marmură încrustate cu două picături de cărbune șlefuit. Și fața avea reflexe de marmură, iar gura, încremenită parcă într-un hohot de rîs, își contura pregnant buza de jos, datorită unor pete roșii, ce fuseseră cîndva pete de sînge și care păstraseră culoarea sîngelui proaspăt, dar păreau acum plăcuțe de rubin lipite de marmura feței.

Omul privi îndelung, cu creierul golit de orice gînd, arătarea de la picioarele sale, incapabil să schițeze o mișcare măcar. Într-un tîrziu rosti încet, cu cel mai firesc ton posibil:

„Hallo, Phil! De la tine trebuia să mă aștept și la așa ceva!... Știu că, dacă ai putea să vorbești, mi-ai da niște explicații riguros științifice despre cauzele care ți-au conservat trupul și te-au transformat în statuie... Atmosfera peșterii sau cine știe ce radiații. Dar sînt convins că, dacă eu aș fi murit aici, nici ciolanele nu mai rămîneau pînă astăzi din mine... Numai tu puteai să faci una ca asta, Phil... Numai tu puteai să te preschimbi în statuie... Sau bănuiai că mă voi întoarce și-ai vrut să-ți bați joc de mine ?! Ei, bine, privește-mă, vezi cît mai poți, așa, statuie cum ești, pentru că în curînd n-o să mai fi nimic! Nimic! Nimic!!!" Tonul, de un calm desăvîrșit, se sparse în acutele ultimelor două cuvinte... Omul amuți iarăși un timp, ca apoi să comande scurt: Rix! Capsula!

După ce dădu acest ordin, își fixă sfidător privirea în ochii cu sclipiri de rocă ai cadavrului lui Phil, convins că, dacă va reuși să-i privească pînă la venirea robotului pe care îl chemase, va dobîndi ceva foarte prețios, n-ar fi putut spune ce... Dar numai după cîteva clipe își întoarse privirea, gemînd neputincios. Nu suporta absurda senzație că și ochii săi încep să împietrească. Odată cu mișcarea bruscă a capului, lumina reflectorului săltă pe porțiunea de zid de deasupra trupului lui Phil. În clipa aceea se auzi o frîntură de cuvînt: „...oară..." Apoi alte silabe... cuvinte... Omul mînui reflectorul încet, căutînd să stoarcă din rocă fiecare sunet, să lege sunetele între ele, să renască vorbele, frazele. Proceda cu un calm și o minuțiozitate pe care numai uriașa dorință de a înțelege toate cuvintele imprimate în rocă i le impunea. Era vocea lui Phil, erau cuvintele lui Phil pe care le rostise **atunci**, după ce el îl părăsise. Își revenise, desigur, pentru scurt timp, și pentru că aerul care se afla în costum îi dăduse posibilitatea să mai trăiască o vreme...

Frînturi de cuvinte... cuvinte întregi... Lumina le smulgea rocii, creierul le ordona... le ordona... Și iată că, într-un tîrziu, cuvintele

deveniră fraze coerente, fraze scurte, așa cum le rostise Phil **atunci**, cînd își revenise din leșin, atunci cînd îl credea pe el alături :

„Ascultă... Oxigenul n-o să ajungă pentru amîndoi... Ia și rezerva mea... Să nu protestezi... «Fecioara purpurie» trebuie dusă la Bază... Fii atent ! Am să-ți spun cum s-o îngrijești ca să ajungă cu bine.. Ascultă.. Apoi trei cuvinte, rostite cu o voce mai ridicată : Lașule ! Laș neghiob ! Phil rostise probabil aceste cuvinte cînd își dăduse seama că rămăsese singur, că i se luase rezerva de oxigen. Lașule ! Prostule !... «Fecioara purpurie» o să..." Cîteva horcăituri... Clipele sufocării...

Omul reconstitui în minte frazele lui Phil, le repetă chiar de cîteva ori mecanic, fără să le perceapă sensul. Apoi, ca într-o străfulgerare, **înțelese...** Phil îi oferise rezerva lui de oxigen... Phil voise să-l învețe cum să transporte cu bine „Fecioara purpurie" la Bază... Phil, cu ultimele forțe, voise...

— Nu ! Nu ! Nu ! urlă omul, făcînd să vibreze casca de protecție. N-am nevoie de generozitatea ta ! Te urăsc, Phil ! Și-am să te ucid încă o dată ! Te urăsc, Phil !

Cu mîinile crispate de încordare luă capsula atomică adusă de robotul pe care îl numise Rix și o așeză în apropierea cadavrului mumificat, continuînd să șuiere cuvinte printre buzele uscate ca iasca :

— Nu vreau să fii generos cu mine, Phil ! Nu vreau... O să aduc eu o altă „Fecioară purpurie"... Spre ea mă îndrept acum... M-am abătut pe aici numai pentru că nu-mi dădea pace teama de care ți-am vorbit... Și văd că era o teamă întemeiată... Dar va dispărea odată cu tine, Phil-statuie, odată cu cuvintele tale generoase, cu blestematele tale cuvinte generoase... Și eu voi aduce la Bază o nouă „Fecioară purpurie", care va fi numai „umbra" mea ! Voi reuși asta și fără generozitatea ta, Phil ! Și Aada va fi femeia mea... Va fi !... N-am nevoie de generozitatea ta ! N-am nevoie...

Rostise cuvintele acestea și după ce ieșise din peșteră și se depărtase la circa trei kilometri... Comandă de la distanță explozia capsulei atomice...

Zări cum o întreagă porțiune a muntelui, în care se afla peștera pe care o părăsise cu cîteva minute înainte, se spulberă, se preface în trombă de praf roșu-auriu.

Totul se petrecea într-o liniște atît de desăvîrșită încît, în clipa în care șopti „Adio, generosule !", șoapta i se păru bubuit de tunet. Tromba de praf deveni nor. Nici nu-și dădu seama cînd norul ajunse deasupra sa și cînd praful roșu-auriu începu să se aștearnă în jurul lui și pe costumul de protecție... Apoi, deodată... șoapte... frînturi de cuvinte... Vocea lui Phil !... Cuvintele lui Phil, pe care le auzise în peșteră, multiplicate la nesfîrșit, țîșneau parcă din fiecare fir de praf...

„Ia... rezerva mea... «Fecioara»... S-o îngrijești... lașule..."

Omul se rupse din loc, gemînd : „Nu ! Nu vreau ! Nu !"

Alergă în navă, conectă motoarele... Nava țîșni spre Soarele Portocaliu...

„Laș neghiob... Laș neghiob..."

Vocea lui Phil... șoapta lui Phil...

„Praful de pe costum!" Biciuit de acest gînd, se dezbrăcă cu o viteză uluitoare. Costumul de protecție dispăru printr-o trapă de evacuare.... „Fecioara... s-o îngrijești... Laș neghiob..."

Vocea lui Phil.

De unde ?! Probabil de pe planeta pe care o părăsise. Șoaptele mai ajungeau pînă la el... Să se depărteze cît mai repede... cît mai repede. Deconectă pilotul automat și acceleră viteza navei... Șocul îl făcu să-și piardă cunoștința. Revenindu-și din leșin, își aminti imediat tot ce se întîmplase mai înainte.

Șoapta ?! Pîndea șoapta. Dar în cabină era acum liniște, liniște desăvîrșită. Încet, încet îl cuprinse o moleșeală plăcută, de parcă ar fi intrat într-o baie caldă după zeci de kilometri de marș. Se lăsă în fotoliu, repetînd în gînd, ca pe un dulce cîntec de leagăn: „Liniște... Liniște... Liniște".

„Ia rezerva mea... Laș neghiob"

Șoapta! vocea lui Phil... O șoaptă stinsă... stinsă de tot... totuși... șoapta!

Trupul i se chirci pînă la ultima fibră, de parcă ar fi așteptat o năprasnică lovitură! Șoapta! De unde ?!... Nu... Nu venea din afara navei... De unde ?!...

„Laș neghiob!... Laș neghiob!"

Sări brusc în picioare și rămase împietrit, cu gura larg deschisă, cu respirația oprită, încercînd să asculte în el însuși... Da, șoapta părea că vine de undeva din trupul său! Poate din piept ?!...

Praful de pe costumul de protecție! Inhalase praful cînd dezbrăcase costumul și... Gînd absurd! Absurd. Și totuși...

„Laș neghiob... Laș neghiob..."

— Numai tu puteai să faci asta, Phil! strigă omul. Apoi izbucni într-un rîs ce i se oprea în gîtlej, îi clocotea în gîtlej, îl sufoca...

Semnale roșii... Semnale de alarmă... Pericol... Viteza navei se apropia de limita maximă admisă... Semnale roșii... Semnale de alarmă.

„Laș neghiob..."

În gîtlejul omului rîsul clocotea... clocotea...., neputînd să se elibereze... să ajungă pe buze... Semnale roșii... „Laș neghiob"... Un rîs încătușat, un clocot de rîs...

Undeva, între Soarele Portocaliu și una dintre planetele sale, apăru, pentru cîteva clipe, un bulgăre de foc... o limbă de foc... apoi... **nimic...**

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

IMPORTANT

Abonați-vă din timp și pe termene cît mai lungi pentru a vă asigura continuitatea în primirea colecției.

Prețul unui abonament este de:

- *anual .... 24 lei*
- *pe șase luni .... 12 lei*
- *pe trei luni .... 6 lei*

Abonamentele se fac prin oficiile și agențiile P.T.T.R., la factorii poștali și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

• OCTOMBRIE 1970

PREȚUL 1 LEU | 41007